

ALLAH'IN FİDANLARI

Nureddin Yıldız'ın 04.01.2015 tarihli (39.) Şehzadebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Ümmeti Muhammed'den önce bu dünya topraklarında Allah'ın, bir peygamberin ümmeti olarak yarattığı topluluklar vardı. Bizden önce ümmet olarak yaratılan topluluklarda, bir kısmı Kur'an-ı Kerim'in konusu olacak olaylar olmuştur. O olaylar ve peygamberleri sebebiyle Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de eski ümmetlere ait bazen toplu olarak, bazen de şahıslar üzerinden olaylar zikretmektedir. Bir Müslüman olarak biz, bunlara iman ediyoruz. "İman ediyoruz" ne demektir? "Düşünüyoruz, beğeniyoruz, anlıyoruz" demek değil, "başka türlüşünü düşünemeyiz" demektir. "Kabul ederiz, hiç itiraz etmeyiz" demektir. "İman ediyoruz" demek bu anlama geliyor. Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de eski milletlere ait tarihi bilgiler asla kültür olsun diye konmamıştır. Ders olsun diye, ibret olsun diye konmuştur. Kitabımız Kur'an, iman kitabıdır, kültür kitabı değildir. Bu şekilde inanıyoruz, bu imanla ölmek istiyoruz.

Aziz Kardeşlerim,

Bizden önceki ümmetlerden, Kur'an-ı Kerimimiz'de en çok anılan ümmet; İsrailoğullarıdır. İsrailoğulları, özellikle peygamberlerden birisi olan Musa aleyhisselam dönemi itibariyle Kur'an-ı Kerim'de onlarca defa anılmaktadırlar. Bu Ümmet, İsrailoğulları Ümmeti değildir ama onlar da Allah'ın kulları olarak yeryüzünde buldukları için, ortak paydamız olan Allah'a kulluktan dolayı Kur'an'da onlardan alacağımız şeyler var. Bunun için Rabb'imiz, Kur'an-ı Kerim'de onlardan çokça söz etmektedir.

Kur'an'ımızın çok vurgulayarak söz ettiği, İsrailoğulları'na ait konulardan biri de İmrân ailesidir. Hatta Kur'an'ımızın üçüncü suresi de Âli İmrân Suresi'dir. Âli İmrân; "İmrân ailesi" demektir. Elbette Âli İmrân Suresi'nin iki yüz ayetinin tamamı, İmrân ailesinden söz etmiyor. Ama Rabb'imiz, bu sureyi "Âli İmrân" diyerek İmrân ailesinin adıyla adlandırmış.

Kıyamet zamanına kadar, Kur'an'ımız kim bilir yüzlerce milyar kere okunup hatmedilecektir. Hafızların ezberleme takvimi açısından baksak, belki Kur'an'ımız trilyonlarca okunmuştur, okunuyordur, okunacaktır. Sizce ve bütün akıllı olan insanlarca, trilyonlarca kere okunacak bir surenin ismi, bundan iki bin beş yüz, belki de üç bin sene önce ölmüş, toprağa karışmış bir ailenin adı olur mu? İmrân ailesinin dünyada yaşayanı yok.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme beraber onların dininden de bir iz yok ama Kur'an'da trilyonlarca kere okunacak, teravihlerde, mezarlarda, evlerde, medreselerde, kütüphanelerde, otobüslerde, uçaklarda, her yerde okunacak kitabın birinci değil, ikinci değil, üçüncü sûresi bir ailenin adının sûresi; Âli İmrân Sûresi olmuş. Ondan önceki sûre de Bakara Sûresi'dir.

Onun adı da bu ailenin önceki büyüklerinin karıştığı bir olaydan dolayı Bakara Sûresi oldu. Kur'an tarih kitabı olsaydı; "kronolojik olarak bizden önceki şeylerden söz ediyor" diyecektik. Ortada

tarih diye bir iddia yok. Bu iman kitabıdır. Bir aileye ait olayların birkaçından söz ediyor ve hafızlar, Kur'an okuyan erkekler, kadınlar, "Rabb'imın kitabından okuyayım" dediği zaman, hocası "oku bakalım Kur'an" diyeceği zaman, "Âli İmrân Sûresi'nin filan ayetinden oku bakalım" diyor.

Durup zihnimizi açıp, not defterimizi elimizin önüne koyup, "Rabb'imiz ne demek istiyor" diye düşünmek, bunun için bir nebze yorulmak zorundayız kardeşlerim. Allah ne anlatıyor ki, kıyamete kadar bunun unutulmamasını istemiş? Hem de Peygamber Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ailesinin, kabilesinin adı olan Kureyş'i Kur'an-ı Kerim'in en son sureleri arasına koymuş. Kuran-ı Kerim'i açar açmaz Âli İmrân Suresi'ni, İmrân'ın ailesinin adının anıldığı sure olarak karşımıza koymuş. Düşününce çok şey var. Baştan savınca bunda zaten ilgilenecek bir şey yok, eski ümmetlerden bir olay sadece diye düşünülüyor.

Şimdi surenin içine dalmaya çalıştıktan sonra, Âli İmrân, İmrân'ın ailesi ile ilgili zikredilen olaylardan birine dönüyoruz kardeşlerim.

إِذْ قَالَتِ امْرَأَةُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَدَّيْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي

Âli İmrân Suresi'nde Rabb'imiz, "İmrân'ın karısı" diyor, adını da söylemiyor. "İmrân'ın karısı dedi ki: 'Rabb'im karnımdaki hamile olduğum çocuğu sana adadım. Hem de hiçbir dünyevi, maddi bir beklentim olmadan, tam olarak sana kul olacak şekilde adadım. Sen bunu kabul et ey Rabb'im!" (Âli İmrân, 35)

On dakikadan beri izah etmeye çalıştığım şey şudur; Ümmeti Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- kıyamete kadar belki yüzlerce trilyon kere okumakla mükellef olduğu Kur'an-ınımızın üçüncü suresinin, bir ailenin ismiyle anılıyor olmasını tefekkür edelim dedik.

Elbette Allah niye böyle bir isim verdiğini bilir. "O isim verdi" der geçeriz ama şu İmrân ailesinden bir kadının, kocasından hamile kaldıktan sonra Rabb'ine yaptığı yalvarışı zikrediyor. Bu sûreyi celîleye "İmrân ailesi" denme nedenlerinden biri de budur. Kadın, hamile kaldıktan sonra ne demiş? "Rabb'im, karnımdaki çocuğu tam olarak, hür bir şekilde sana adadım. Kabul buyur ya Rabb'im" demiş.

Kardeşlerim,

Peygamber değil, peygamber karısı da değil. Sıradan, İsrailoğulları içinde sadece dindar bir kadın, başka bir özelliği de yok. Evet, Zekeriya aleyhisselamla yakınlığı var. Uzaktan bakıldığında Musa aleyhisselamın da kaçınıcı nesilden halasının çocuğu ama peygamber karısı değil, peygamber kızı değil, peygamber değil, evliya kadın bile değil.

Hani bizde evliyadan kadınlar var, hikmet parlatıyorlar, hikmet doğuruyorlar öyle bir kadın da değil. Bir kadın. Niye bir kadın biliyor musunuz? Allah adını anmıyor da "İmrân'ın karısı" diyor. Kendi forsu yok, "kocasının karısı" diye anılıyor.

Çok olağanüstü meziyetleri olan, şehit anası falan değil. İmrân'ın karısı; sıradan bir kadın. Farklı bir özelliği, yatırım yaptığı bir alanı, yaptırdığı camileri falan da yok. Âlim, mücahit falan da değil. "İmrân'ın karısı" diyor Allah. İşte o kadın: "Rabb'im karnımdakini hür bir şekilde sana adadım" diyor.

“Allah’a adadım, verdim koleje” demedi. “Hür bir şekilde Allah’a adadım” dedi. “İslami yuva kurmak, mücahit yetiştirmek için evlendirdim, ama çalgılı düğün yaptım” demedi. Hür, hür! Kırk zincirle, kesim yerine getirilen kurbanlık koç değil, yüzde yüz dünya bağlarından, şeytani engellerden kurtarılmış, “sadece senin adın için yaşayacak bir çocuk olarak bunu sana adadım Allah’ım” demiş.

Kardeşlerim,

Âli İmrân Sûresi bizim için ne çağırıyor? Elbette iki yüz ayet içerisinde Allah hangi emri buyurduysa o emir, bizi çağırıyor zaten. Ama bu sûreye, bu isim nereden verildi, Kureyş ailesi dururken İmrân ailesi nereden çıktı? Bu sûre Mekke’de, Medine’de Muhammed aleyhisselatu vesselamın ailesinin yaşadığı ve onun doğup büyüdüğü mübarek şehirde indi. Medine’de tamamlandı. Ama bu sûre, İsrailoğulları’nın Akdeniz sahillerinde doğum yapacak kadının adı üzerine iniyor. Allah sûrenin adına; “İmrân ailesi” demiş.

Bakıyoruz ki Rabb’imiz, “eûzu billahi mineşşeytanirracim bismillâhirrahmânirrahim” deyip Kur’an okumaya başlayacak, abdest almış, kibleye yönelmiş, Rabb’inden sesler duymak isteyen, isteyecek olan milyarlarca mü’min erkek ve kadına, kıyamete kadar “Allah’la nasıl konuşulur, kadın kim, doğurmak ne, adak yapmak ne” bunların cevabını mü’minler bulsunlar diye Kureyş’e inen Kur’an’a, İmrân ailesinden bir ailenin adını, sûre ismi olarak vermiş.

Öyle kadın-erkek bir yerde toplanıp, hatimler indirip, cüzler dağıtıp ondan sonra da şaşalı, debdebeli dualar yapıp, görevini bitirip, işine gücüne gitmek yok, dur burada! Bu kadın Allah ile ne konuştu da Allah bize kıyamete kadar milyarlarca kere Âli İmrân Sûresi’ni okutturdu.

Ne oldu? “Rabb’im hür bir şekilde sana adadım” dedi. Kendi hürriyetinden değil, doğuracağına hürriyetinden söz ediyor. Kur’an o kadının: “Doğurduğum yüzde yüz hür bir şekilde sana kul olacak” dediğini söylüyor.

Kur’an, bu kadının ismini zikretmiyor. İsimler değil, kafalar önemlidir. İsmi Ayşe olsa ne olur, Zehra olsa ne olur, koca koca Şeymalar, Kübralar olsa ne olur? Allah “İmrân’ın karısı” diyor. İsim yok ama mü’minlerin kitabının üçüncü sûresinin adı oluyor.

Kadın adak yaptı, adağının İsrailoğulları’nın başına geçecek, mabedinde ibadet yapacak, büyük bir âlim, muttaki bir adam olacağını düşünüyordu. Dokuz ay sonra doğum yaptı ama kız çocuğu doğurdu.

O, “bir erkek çocuğum olur, onu götürürüm, Beytü’l Makdis’e yerleştiririm, orada onu Tevrat hafızı yaparlar, dindar bir delikanlı olur, sonra da iyi bir haham olur, Musa’nın dinini yaşatır, ben de dindar bir çocuğun annesi olarak Rabb’ime kavuşurum” diye düşünmüştü. Bir kadın zaten bu kadar yapabiliirdi.

Bir kadından bundan daha fazlasını beklemenin de bir gereği yok, makul olan budur. Ama o adak yaptı, Allah kader yazdı. Kader değişik çıktı, erkek beklerken kız çocuk doğurdu. Bebeğinin kız çocuğu olduğunu görünce morali kırıldı.

Kadın, Rabb’iyle konuşmaya devam ediyor. Çünkü yaşadığı dönem, İsrailoğulları’nın fisk-ı fücra bulduğu bir dönem. Kimsenin kimseyle ihlaslı bir şekilde muhabbet bile etmediği bir dönem.

Kargaşa dönemi, fitne fesat dönemi. Kadın, Rabb'inden başka konuşacak kimse bulamamış. Adak yaparken de Rabb'ine yaptı. Kız çocuğu olduğunu görünce, "ben bunu nasıl Beytül Makdis'e götürürüm" diye düşündü. Dedi ki: "Rabb'im! Ben bunu kız doğurdum. Şimdi ben kız çocuğunu ne edeyim? Ben kız doğurdum."

Allah, onun adağını kabul etti. O çıkışı, "Rabb'im" diye başlayan yalvarışı önemliydi. O kadın, adadığının bir delikanlı olacağını, âlim olacağını düşünüyordu. İbadet edecek, cihat edecek diye düşünüyordu. Allah ise onu, düşündüğünden daha büyüğüne kavuşturdu. Kız çocuğu doğurdu, kızının adına "Meryem" dedi. Kadın adağı bozulmasın diye de Meryem'i günü gelince kundağına sardı, götürdü, Beytül Makdis'e koydu. Allah "bu kadının, bu adağını en güzel şekilde kabul ettiğini" söylüyor.

Kardeşlerim,

Sonra ne oldu biliyor musunuz? Kadının beklentisi; dindar bir çocuk yetiştirmektir, Tevrat okuyan bir çocuk yetiştirmek istiyordu, Allah o kadındaki heyecan, umut ve beklentiyi "Allah" olarak değerlendirdi. Bir düşünüyordu, Allah milyon verdi. Meryem büyüdü. Gerçekten onun istediği gibi bir kız oldu. Tertemiz bir kız oldu. Allah, o güne kadar hiçbir insan için yapmadığını o kızın üzerinde yaptı. Bir erkeğin eli, bir erkeğin gözü dahi Meryem'in üzerine değmediği hâlde Meryem, Allah'ın iradesiyle hamile kaldı, doğum yaptı. Çocuğuna "İsa" adı verildi.

İsa peygamber oldu. Üç günlükken de konuştu. Çünkü Yahudiler Meryem'i "kötü iş yaptın" diye itham ettiler. O da bunaldı ve "o zaman şu çocuğa sorun" dedi. "Kundaktaki bebekle mi konuşacağız" dediler. İsa dile geldi, "ben Allah'ın kuluyum, ileride peygamber olacağım. Bu anam tertemiz bir kadındır" diye konuştu. Yahudiler yine inanmadılar, bunu da büyü kabul ettiler. Zaten onlar medya dışında bir şeye inanmazlar. Medyaya inanırlar, medyada konuşurlar. Mecliste konuşmazlar, mecliste konuşulana inanmazlar. O zaman da böyleydiler, kıyamete kadar da böyle olacaklardır.

Kardeşlerim,

Bu kadın adağını yaptı. Allah duasını kabul etti, İsa doğdu. O günden beri üzerinden iki bin on beş sene geçti. Biraz önce elimizde olan not defterine şimdi bir hesap yapalım. Kaç milyar insan, İsa'ya iman etmediği için, ona "Allah'ın oğlu" dediği için, müşrik olarak cehenneme girecek biliyor musunuz? Varsa kaleminiz yazın, hesap edin. Şu anda dünyada ne kadar Hristiyan var? Kendilerini hep kabarık gösteriyorlar, güya iki milyar Hristiyan var. Peki, cennete girebilecekler mi?

Bu kadının adağına dikkat edin. Kadın, Beytül Makdis'te Tevrat okuyacak bir çocuk istiyordu. İhlas ve heyecanı onu o kadar yükseltti ki belki de o kadın bunu hayal etmiyordu. Kadıncağzı bunu istemeyi bile düşünmemişti. Ama on milyarlarca insanın iman testi bu kadının torunu üzerinden yapılıyor. "Rabb'im karnımdakini hür bir şekilde sana adadım" sözü kıyamete kadar insanlığın cennet veya cehennem sebebi olarak adı anılacak olan bir peygamberin yaratılmasına başlangıç oldu.

Ben şimdi, İmrân'ın karısının bu sözünden sonra çıkıp bütün dünyaya ilan etsem, "ey Havva'nın kızı kadınlar! Sizin bir adağınız, Allah'a açılmış elleriniz, duanız ve emeğiniz bütün insanlığın kıyamete kadar kaderiyle oynayacak güç ve kudrettedir. Kendinizi bilin. Ey anne adayları! Kadrinizi bilin, Allah'a bu şekilde dua edin" desem haksızlık mı etmiş olurum? Kadınlar bile bana gelecek olsalar, "ne anlatıyorsun" diyecek olsalar bile yersiz mi konuşmuş olurum?

Rabb'im, İsa'dan ve Meryem'den söz etmeden önce anneannesinin kendisine yalvarışından söz eder de ben bu kürsülerde, bu hadiseden anlam çıkarmaz mıyım? Eğer benim Kur'an'ım, beni adam etmek, eğitmek için gelmiş bir kitap ise -ki öyledir- bu, **"Ey Ümmeti Muhammed'in kadınları! Siz de doğuracağınız çocukları, Allah'ın fidanları olarak yetiştirin. O fidanlara umut bağlayın. Siz de dünyanın kaderini değiştirecek, Allah'ın yeryüzünde tecelli ettireceği kaderine sebep olacak çocukların anneanneleri olun, babaanneleri olun, sebep siz olun, Kur'an yeniden inmeyecek olsa bile sizin adınıza bir sure konmayacak olsa bile göklerde melekler sizi 'Ahmet'in karısı, Mehmet'in kızı demişti ki...' diye ansınlar" demek değil midir?**

Kur'an'ı yüzlerce kere kör kör hatim edip de hatimden sonra poğaçalar, börekler, tatlılar ondan sonra örgü sergileri yapacak, Kur'an'ı cüz cüz dağıtacak yerde, Âli İmrân Suresi'nden bir kere bu ayeti okuyup kendini Allah'a salan kadın olmak daha iyi değil mi? İsrailoğulları'nın yüzlerce peygamber öldürmüş olan katil toplumlarının bataklığı düzeyine gelmemiş, -elhamdulillah- Sünnet'e ve Şeriat'a göre ezanlar okunan bir toplumdaki yaşıyoruz.

Her ne kadar bataklık sıkıntımız varsa da -Allah'a hamdolsun- İsrailoğulları'nın yüzlerce peygamber öldürdükleri bir toplumda değiliz. Şimdi buna rağmen, Resûlullah'ın Sünneti'ni bildiğimiz bir toplumda Müslüman kadınlar neden yarının "Allah diyecek ve dedirtecek, fidanı olacak çocuk benim karnımdadır" diye sabahlara kadar uykusuz, heyecanla teheccüde kalkıp "Rabb'im, Rabb'im! Ben de bu Ümmet'in Ahmet'inin karısı olarak, Mehmet'in karısı olarak karnımdakini sana adadım" niye demesinler? Farkımız ne?

Adak İsrailoğulları'nın kadınlarına mı mahsus? Bir sel olunca, -maazallah- bir deprem olunca yüzlerce, binlerce ev yıkılıyor, insanlar ölüp gidiyor, sonra da ah vah ediyoruz ya, şu Allah'ın kitabını, Âli İmrân Sûresi'ni, bu İmrân'ın karısını Ramazan'da, mukabelelerde onlarca defa dinlediği hâlde Allah'a ibadet için Mescid-i Aksa'ya, Mekke'ye, Medine'ye, Ümmet'in yaşadığı her yere bir umut kandili olarak doğacak nice çocuklar helak olup gitmiş, ben nasıl kahrolmam şimdi? Nasıl bunun yüzünden çıldırmam?

Müslüman kadınlar, oğlu askerden geldiğinde zavallı kuzuları adak kurbanı olarak söz verecek yerde "bana oğlumu kavuşturursan, ben de onu senin secdenden kalkmayacak bir delikanlı olarak sana adayacağım Rabb'im" deseler ya! İmrân'ın karısı kırk deve adamadı, kırk kuzu adamadı, çocuğunu adadı.

Bunun için üçüncü sûrenin ismi Âli İmrân oldu. **Bu tarihe yazılmak değil, Kur'an'a yazılmaktır. "Çocuğum olursa adını ben mi koyacağım, babası mı koyacak" diye doğuma beş sene kala kavga eden anlayışa bak, karnına çocuk düştüğünü anladığı an, kibleye dönüp "adadım sana Rabb'im" diyen kadına bak!**

Aziz Kardeşlerim,

Doğacak hangi çocuğun bu Ümmet'in yüzünü güldürecek çocuk olduğunu asla bilemeyiz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "doksan dokuz kişinin katilinde bile umut var" diyor. Ebu Cehil gibi bir adam bile belki umut vardır diye Resûlullah'ın umut ettiği adam oldu.

Biz melek gibi tertemiz, “kir” kelimesini hiç duymamış, bilmemiş çocukları neden yarının bu Ümmet’e gurur getirecek, huzurunu temin edecek umut adamı, bu Ümmet’in kurtarıcı adamı, Mehdisi, yiğidi olma umudu ile Allah’a salmalım ki?

Kim bilir, nice bebeklerimiz, anneleri ve babaları zamanında kıymetini bilselerdi bu Ümmet’in dev adamları olarak bu topraklarda dolaşacaklardı. Allah’ın fidanı olmaları, yarının çınarı olmaları mümkünken, anneleri sonra da babaları, sonra da öğretmenleri, medreselerdeki hocaları kıymetlerini bilmediği için o fidan saksıdayken çürüdü gitti.

Bir kilo kuru fasulye kurtlandı, çöpe gitti, nimet israf oldu diye üzülüp endişe ediyoruz. Güya da takva numarası yapıp “yahu fasulye çöpe atılır mı, günahdır, bari tavuklara verelim” diyoruz. Nimet israf etmiyoruz ya, bu çocuklar nimet değil mi? İnternet önünde, sokaklarda ve rezil ortamlarda helak olan çocuklar fasulyeden kıymetsiz mi?

Bunlar Allah’a adanmaları gerekirken boş geçirilen vakitleri ömürleri sorulmaz bir hesap mıdır? En kötü, en fâsik insanın bile Rabb’ine döndüğünde Allah’ın en iyi kullarından biri olması mümkün değil midir?

Bu Ümmet’in çok değerli, büyük, tabiinden dediğimiz insanları var ki zamanında değirmen hırsızıydılar. Bu Ümmet’in geçmişinde Peygamber’i öldürmeye gidip de sonra Peygamber’i bize ulaştırarak en büyük adam olanlar yok mu?

Her doğan çocuğu İmrân’ın karısının umut çocuğu olarak görmeye mecburuz kardeşlerim. **Bütün anneler ve babalar, “anne-baba” kelimelerinden önce, “çocuğumuz oldu” demeden önce “Rabb’im bizim bahçemize bir fidan dikti, ben o fidanı büyütüp meyve verdiği günü görmek için uğraşıyorum” demeye mecbur değil miyiz? Bir anne ve baba çocuğuna bu gözle bakmalı değil midir?**

Medreselerde çocuklarımıza Kur’an öğreten muallimlerimiz, hocaefendiler, hanım hocalar önlerindeki yedi sekiz yaşındaki, on yaşındaki çocukları hafız yapmaktan, Kur’an öğretmekten, ilmihal öğretmekten önce “bu çocuk yarın bu Ümmet’in başını dik tutacak, kelime-i tevhidi minarelerden önce, insanlığın bağrında haykıracak bir umut olur inşallah” diye düşünerek bu Ümmet’in büyük bir çınarı olarak görmeye mecbur değil midir?

On beş çocuk bulup, onlara Kur’an kursu açıp hafız yetiştirmek kanun gereği yapılan bir isimlendirme olabilir. Bir hoca efendi basit bir ifade ile on beş çocuğu önüne oturtur da orada bereketli Kur’an eğitimi olur mu, Kur’an nesli yetişir mi?

Bunun yerine bir hoca hanım, bir hoca efendi “Rabb’im benim suladığım bu bahçeye on beş fidan dikmiş. Bunların hiç birini kurutmadan her gün sulayıp bu Ümmet’in büyük bir ormanı hâline getirmeyi Rabb’im bana nasip etsin” diye dua etmek, temenni etmek İmrân’ın karısının yaptığını, bu Ümmet için de yapmak değil midir?

Kardeşlerim,

Bu bakış tarzı meselesidir. İmrân’ın karısı da “banane, ne ederse etsin. Hahamlar düşünsün” diyebilirdi. Onun zamanında da din görevlileri vardı zaten. İsrailoğulları’nı sömürüyorlardı. İsrailoğulları’na her şey haram, onlara serbestti. Faiz herkese haram onlara serbestti. Haham

hazretleri kendine uygun gördüğünü, “Allah” adına din olarak koyup kaldırıyordu. Onların da din görevlileri vardı.

İmrân’ın karısı öyle yapmadı. İmrân’ın karısı “ben karnımdakini hür, bağlantısız, hiçbir yerinden kesilip kırılmamış olarak Rabb’ime adadım” dedi. Kim bilir komşuları “kız sen ne yapıyorsun, sana mı düştü bu iş” demişlerdir.

Hiç tereddüt etmiyorum, bebeğini kundağa sarıp Mescid-i Aksa’ya götürdüğü zaman komşuları “bunun geleceğine yazık ediyorsun” demişlerdir muhakkak. “Geleceği ile oynama çocuğun, maşallah ne kadar da güzel” demişlerdir muhakkak. Ama İmrân’ın karısı “ben Allah ile konuştum, O’na söz verdim, sözümünden caymam” demişti.

Ben orada değildim ama buna Kur’an şahittir. Kur’an’ımız, bu kıssanın devamını anlatırken, Efendimiz aleyhisselama: “Sen orada değildin o zaman” diye buyuruyor. Zekeriya bir Peygamber olarak bu kızcağıza bakıcılık yapma görevini üstlendiği zaman “sen orada değildin, Allah oradaydı o gün” diyor. Benim orada olmam gerekmiyor. Kur’an’dan tutanakları okuyorum: “Allah oradaydı o gün” diyor.

Kardeşlerim,

İki şey zihninizde yeniden şekillensin. Bu sel ortamında, bu fırtına ortamında alabora olmuş kafalarımızdan iki şeyi çekip alalım ve yeniden düşünelim.

İsrailoğulları’nda İmrân isimli bir adamın karısını dinleyip “peki, kabul ettim” diyen Allah, bizim de Allah’ımızdır. O günkü adak bugün de mümkündür. İmrân’ın karısını geri çevirmeyen Allah, onca rahmeti ile bizim de Allah’ımızdır. Yeter ki İmrân’ın karısından daha iyi adaklar yapacak Muhammed Ümmet’inin kadınları ayağa kalsınlar. Ama hür kadınlar, hür çocuk doğuracaklar. Dantele, televizyona takılıp kalmayacaklar. Çocukları için börek tepsilerinde değil, kitap sayfalarında ömür çürütecekler.

Kardeşlerim,

İkincisi de; artık “benim oğlum, benim kızım, benim talebem, bizim kursun talebesi...” sözleri iptal edilmiştir. Yok öyle bir şey, Allah’ın fidanı diyeceksin. Allah’ın fidanı ve Allah bu fidanı medreseye dikti. “Elhamdülillah, Rabb’im benim evime iki fidan dikti. Bunları büyütüp Ümmet’imin bağrına dikeceğim inşallah” diye iman etmek gerekiyor.

“Benim çocuk...” Nereden senin oluyor? Sen kiminsin ki çocuk senin oluyor? Her şey benim olunca tabi tüm kararları da o zaman ben imzalıyorum. Ama fidan Allah’ın olunca, üç günlükken kundağına sardı, götürdü, adağını yaptığı yere koydu. Onu kabul ediyor zaten Allah. Yarı senin, yarı benim demeyi kabul etmiyor Allah. Öyle yok, paylaşmak yok. Mülk Allah’ın, cennet O’nun, cehennem O’nun, dünya O’nun, ahiret O’nun, çocuğun yarı senin, yarı O’nun. Kim bu mirası böyle böldü? Veren Allah, alan Allah ama sahibi, ana baba. Bu işte biz melekleri güldürdük.

Bir de bunun bir dipnotu var kardeşlerim: **Peki, “İmrân’ın karısı nihayetinde Musa’nın soyundan gelmiş, değerli bir kadındı. Sıradan ama değerli bir kadındı, benim geçmişim çok kötü, ben evlenmeden önce açık bir kadındım veya ben hiç Kur’an bilmiyorum, adak nasıl yapılır bunu da bilmiyorum” demek şeytanın bir numaralı tuzaklarından.**

Ne zaman, ne mekân, ne de biz kulluğun dışında değiliz. **Abla, bana söyler misin madem sen İmrân'ın karısı gibi biri değilsin, madem evlenmeden önce aıktın diye üzülüyorsun, "benden bir Şey olmaz" diyorsun, Allah'tan niye kandil geceleri cenneti istiyorsun, olmaz Şeyi niye istiyorsun? Niye annene Allah'tan rahmetler diliyorsun?** Gerçekleri konuşsana. Bu söz doğru değil. Hiçbir kadın, İmrân'ın karısından farklı bir cennete girmeyecek, aynı Allah'ın kuluyuz. Hiçbir erkek İmrân'dan daha aşağı değildir.

Samimiyete bak, yüreğine bak, dilinde dolaştırdığın sözlere bak ve Allah'a bak. Niye Allah Kur'an'ında Âli İmrân Sresi'nde bu kadını senin önüne koydu? Bunu anladıysan nereye davetli olduğunu anladın demektir. Bunu anlamadıysan da söz bitti demektir.

Vel'hamdlillahi Rabb'il âlemin.